

THIJS GOVERDE

DONDERKAT

**MET ILLUSTRATIES
VAN ELLY HEES**

UITGEVERIJ PLOEGSMA AMSTERDAM

INHOUD

1	
Een ontploffing en een wat-dan-ook-beest	7
2	
Een bikiniwinkel en een donderkat met handjes	14
3	
De misdaden van meneer Dogger	22
4	
Dit is een serieus politiebureau	30
5	
Er ligt een half miljoen op ons te wachten	37
6	
Eindelijk: De lampenkappen	45
7	
Krankzinnig dure pizza's	52
8	
Een vergadering van schurken	59
9	
De bazooka bepaalt	66
10	
Het jungledoosje	73
11	
Kwetter	80
12	
De kelders van de fabriek	87
13	
De Vreselijke Vleeshakker	94

14

De nieuwe Knalhapper Plus 102

15

Een ritje met de knalhapper 110

16

Naplieziebro 117

17

Het mevrouwtje moet een dutje doen 124

18

De tafels van Boegonia 131

19

Michaels briljante bommenplan 138

20

Noord-Mallotische ambassadeur dient klacht in 145

21

Terug naar de fabriek 153

22

Boem 160

EEN ONTPLOFFING EN EEN WAT-DAN-OOK-BEEST

Het begon met een knal. Een krankzinnig harde knal waar de ramen van trilden; zelfs de grond leek even te schudden. Mijn vader legde zijn vork neer (we zaten aan het ontbijt) en vroeg bleekjes: ‘Wat was dat?’

‘Het kippenhok van meneer Dogger,’ zei mijn moeder. ‘Kijk maar.’

In onze achtertuin was alles rustig, maar uit de tuin van de achterbuurman, meneer Dogger, steeg een grote zwarte rookwolk op.

Nog geen seconde later viel er, in een regen van bloed en verkolde veren, een halve kip op ons grasveld.

‘Ja,’ zei mijn moeder, ‘ik weet bijna wel zeker dat het ’t kippenhok was.’

‘Ja, maar... hoe kan een kippenhok nou ontploffen?’

‘Dat doen ze met dynamiet, schat,’ legde mama uit. Mama weet

dat soort dingen, want ze is een wetenschapper. Een echte, met een witte jas. Ze werkt in een laboratorium, een groot gebouw vol glazen buisjes en ingewikkelde apparaten.

‘Ontploffen kan ook met buskruit,’ zei ik.

‘Of TNT,’ vulde mijn broer Michael aan.

‘TNT en dynamiet is hetzelfde,’ zei mama. ‘En eet met mes en vork. We zijn hier niet in de binnenlanden van Boegonia.’

Wij zijn het enige gezin dat ik ken, werkelijk het *enige*, dat zijn boterhammen eet met mes en vork. Echt waar, ik heb er speciaal op gelet. Alle vriendjes bij wie ik ooit heb geloged, eten hun boterhammen met hun handen. Ik ben zelfs expres wezen logeren bij kinderen die ik niet aardig vond, alleen maar om te zien hoe ze hun ontbijt aten.

Nou, allemaal met hun handen, hoor.

Behalve degenen die ontbijten met cornflakes, die gebruiken een lepel. Hoewel ik moet zeggen dat ik een klasgenootje heb dat zelfs zijn cornflakes met zijn handen eet. Hij vist ze met zijn vingers uit de melk en klokt daarna in één keer zijn kommetje melk achterover.

Dat vind ik ook weer overdreven, maar ik bedoel maar.

Wij zijn de enigen die met vorken ontbijten.

Dat komt door mijn moeder. Die hecht erg aan tafelmanieren. ‘Tafelmanieren,’ zo vindt zij, ‘zijn het begin van beschaving. Wie niet netjes eet aan tafel, kan nooit een beschaafd mens wezen.’

Zelf eet ze altijd buitengewoon keurig. Zelfs een banaan pelt ze met mes en vork, want ‘we zijn hier niet in de binnenlanden van Boegonia.’

Ooit zei Michael: ‘Weet je het eigenlijk wel zeker, mama, dat we hier niet in Boegonia zijn? Iedereen hier eet met zijn handen!’

‘O,’ zei mijn moeder, ‘maar de kinderen in Boegonia eten niet gewoon met hun handen. Nee hoor, ze eten nog veel viezer.’

‘Vast niet zo vies als Jordi en Britni,’ zei Michael.

‘Wie zijn dat?’

‘Dat zijn kinderen uit Michaels klas,’ vertelde ik. ‘De hele school kent ze. Iedereen noemt hen De Vieze Tweeling. Ze zitten altijd onder de vlekken en veges. Soms kleeft er zelfs een stukje kaas achter hun oor. Zó vies eten ze.’

‘Wat doen ze dan?’ vroeg mijn moeder geïnteresseerd.

‘Ze scheuren met hun handen hun boterhammen in stukjes,’ zei Michael. ‘En dan gooien ze die stukjes naar elkaar toe, over de tafel heen. Met hun mond proberen ze die stukjes op te vangen – maar dat lukt bijna nooit. Het meeste valt op de grond, of blijft in hun haren hangen. Of aan hun T-shirt plakken, als het bijvoorbeeld brood met appelstroop is. Dan pakken ze de stukjes op van de grond, of uit hun haren of waar dan ook vandaan, en ze proberen het opnieuw. Net zo lang tot al het brood in hun mond is beland.’

‘Wat grappig,’ zei mijn moeder. ‘De kinderen uit Boegonia doen net zoiets. Maar dan minder netjes.’

‘Nog minder netjes?’ Ik kon me niet voorstellen dat er kinderen bestonden die het voor elkaar kregen om minder netjes te zijn dan De Vieze Tweeling.

‘Nog minder netjes,’ knikte mijn moeder.

‘Kan niet,’ zei Michael.

‘Kan wel,’ antwoordde mijn moeder. ‘Want dit is wat ze doen: eerst nemen ze een hap van hun boterham. Meteen daarna nemen ze een slok melk en dan kauwen ze de hele boel tot een vochtige pulp. En dan...’

‘Wat dan?’ vroegen wij gespannen.

‘Dan spugen ze die natte kledder zó, hup, in de keel van hun broertje of zusje.’

‘Ieargh,’ huiverden wij.

‘En als ze missen, dan slobberen ze de boel op van de grond en proberen het nog een keer.’

‘Ieieieargh!’

‘Dus wees maar blij dat jullie niet in Boegonia wonen,’ besloot mijn moeder. ‘En eet fatsoenlijk met mes en vork.’

En dat deden we.

‘Toch,’ zei mijn vader, ‘kun je moeilijk volhouden dat we hier in een beschaafd land leven. Ik bedoel: ontploffende kippenhokken, dat is toch niet normaal?’

‘Nee,’ zei mijn moeder. ‘Normaal is het niet. Zelfs niet in Boegonia.’

‘Waarom,’ vroeg papa zich af, ‘zou iemand in vredesnaam een kippenhok opblazen?’

‘Nou,’ zei mijn moeder, ‘ik kan me daar wel iets bij voorstellen. Het gekraai! Van die haan! Daar werd je toch helemaal krankjorem van? De hele nacht ging-ie door. Stipt om het kwartier. Ik geloof werkelijk dat het beest dacht dat-ie een koekoeksklok was.’

‘Tja, die haan,’ gaf papa toe. ‘Dat was ook niet bepaald *mijn* beste vriend. Maar ja...’ Hij wees op de verkoolden veertjes die over het gazon dwarrelden. ‘Wie doet er nou zoiets?’

‘Iemand met behoefte aan nachtrust,’ zei mijn moeder. ‘En een staaf dynamiet.’

Op dat moment klonk er een oorverdovend gebrul. Het kwam uit de tuin van de achterbuurman.

‘Nonde-nonde-hier-en-gunter! Mijn kippen! Mijn kippen van zeven vijftig per stuk! Wie heeft dit gedaan? Welke vuile smerige...’ Vloekend en tierend stond meneer Dogger tussen de smeulende resten van zijn kippenhok. Zijn hoofd was zo rood als aardbeienjam en zijn wangen trilden als puddinkjes.

Waarmee ik niet wil zeggen dat hij er smakelijk uitzag.

O nee, integendeel!

Meneer Dogger was morsig. Alles aan hem was vies en kapot. Zijn afgetrapte schoenen werden door rafelige eindjes veter bij

elkaar gehouden. De broek die om zijn benen hing, glom van de vetvlekken, want meneer Dogger gebruikte nooit een servetje. Hij veegde zijn handen gewoon af aan zijn broek. Nu moet ik toegeven dat hij daar eigenlijk wel gelijk in had, want die broek was alleen nog maar goed om als servetje te gebruiken. Of nog beter: als poetsdoek. Voor broek was hij in elk geval niet geschikt.

‘Dit is nou echt een goeie ouwe broek,’ zei meneer Dogger wel eens. ‘Zo worden ze tegenwoordig niet meer gemaakt.’

Dat laatste was zeker waar, want het ding was zeventig jaar geleden al hopeloos uit de mode. Hij was van meneer Doggers overgrootvader geweest, die hem gekocht had op een regenachtige dag in oktober van het jaar 1915. Sindsdien had de broek dag na dag na dag om de kont van een Dogger geslobberd. Eerst overgrootvader, toen opa, daarna vader en nu kon je het kledingstuk alweer twintig jaar lang dagelijks zien wapperen rondom de bleke benen van meneer Dogger zelf.

Door een verbijsterend toeval was de stof in al die jaren nergens gescheurd. Wel was de boel op sommige plekken gekrompen en op andere plaatsen gaan lubberen. De rits was stuk, dus zijn gulp stond altijd open. Kortom: je kon nauwelijks meer zien dat het ding ooit als broek was bedoeld.

Boven deze broek begon het streepjesoverhemd van meneer Dogger. Dat was minder antiek, maar niet minder weerzinwekkend. Het zat onder de vlekken in de meest uiteenlopende vormen en kleuren. Het opvallendst waren de grote gele zweetvlekken onder zijn oksels.

Verder waren er koffievlekken, inktvlekken, wijnvlekken, ketchupvlekken, jusvlekken, mayo-vlekken en nog een hele hoop meer. Ze zaten op zijn kraag, op zijn mouwen, op zijn kwabbige hangbuik (plaats genoeg!) en zelfs op zijn rug. Hoe het hem was gelukt om ketchupvlekken op zijn rug te maken, wist niemand. Maar ze *zaten* er.

En dit waren alleen nog maar zijn kleren. Meneer Dogger zelf was nog veel groezeliger. Zijn huid was bleek. Een beetje geelachtig, zelfs. Behalve zijn handen. Die waren goor en grauw. De wijs- en middelvinger van zijn rechterhand, en zijn duim, waren bruin van het vasthouden van de walgelijke stinksigaren die hij rookte. Sommige van zijn nagels waren veel te lang, met gore zwarte randen, andere waren schimmelig wit afgebrokkeld. Zijn grijs-met-blonde haar zat in vette slierten tegen zijn schedel geplakt en hij had altijd een stoppelbaard.

Meneer Dogger had een hond, een rochelende bulldog die Snoesje heette. Over de vreselijke viesheid van dat beest zou ik je hele verhalen kunnen vertellen. Maar niet nu. Geen tijd!

Want terwijl meneer Dogger daar stond te tieren bij zijn ont-plofte kippenhok, gaf Michael mij onder tafel een schop. Geen harde gemene rotschop, maar een stille let-op-schop.

‘Wat? Waar?’

‘Dat! Daar!’ Ik keek waar hij wees en inderdaad: er bewoog iets in de struiken van de burens.

‘Wat is dat?’ vroeg ik.

‘Geen idee,’ zei Michael. ‘Ja, een struik met iets erin.’

‘Dat is een vos,’ besloot mijn vader. ‘Die beesten komen steeds brutaler de stad in. Hij was waarschijnlijk op weg naar de kippen van meneer Dogger. Nou, dan heeft-ie behoorlijk spectaculair pech, haha!’

‘Ach kom,’ zei mama, ‘dat hok was honderd procent vosbestendig. Schokbeton en roestvrij staal! Daar kon geen vos naar binnen. Nooit van z’n leven.’

‘Misschien heeft dat beest het hok wel opgeblazen,’ fantaseerde Michael. ‘Om bij de kippen te kunnen.’

‘Ach, onzin,’ snoof papa. ‘Vossen kunnen geen dynamiet aansteken want ze hebben geen handjes. En ook geen lucifers.’

‘En geen dynamiet, schat,’ vulde mijn moeder aan. ‘Vergeet het

dynamiet niet! Een ontploffing wordt pas echt een knaller met een staafje dynamiet.’

‘Doe effe normaal, mam,’ zei ik streng. ‘Je klinkt als een of andere dynamietreclame.’

‘Maar ze heeft wel gelijk,’ zei papa. ‘Hoe zou een vos aan dynamiet moeten komen?’

‘Ik geloof niet dat het een vos is,’ zei Michael turend. ‘Volgens mij is het groter dan een vos. En vossen zijn toch roodbruin? Dit beest – wat het dan ook is – lijkt me net iets lichter. Oranjerood, zeg maar.’

‘Ach, roodbruin, oranjerood, wat maakt het uit! Natuurlijk is het een vos. Wat zou het anders moeten zijn?’

‘Weet ik veel. Een grote hond. Of een lynx. Of een wolf.’

‘Die zijn niet oranje,’ zei ik. ‘Misschien is het wel een orang-oetan, die ergens ontsnapt is, of zo. Of... een heel nieuw beest, een zeldzaam beest, zodat je heel beroemd wordt als je het vangt.’

‘Jaaah!’ riep Michael. ‘Laten we hem gaan vangen! Dan komen we op tv!’

We sprongen op van tafel, maar mama zei: ‘Hoho! We staan pas op als ie-der-een klaar is met eten. We zijn hier niet in de binnenlanden van Boegonia.’

‘Wij zijn klaar!’ riepen wij.

‘Ik ook,’ zei papa.

‘Ik niet,’ zei mama, en ze smeerde nog een boterham voor zichzelf. Heel traag at ze hem op, het leek wel alsof ze het expres deed. Toen ze eindelijk klaar was en wij naar buiten stormden, was het wat-dan-ook-beest nergens meer te zien. De burens hadden de hele tijd over de schutting staan kijken naar het ontplofte kippenhok en de tierende meneer Dogger. Het beest was achter hen langs de tuin uit geglipt.

Maar we bleven opletten, en drie weken later zag ik het weer.

